

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «ΝΟΣΤΟΣ»

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόπ
Επιμέλεια - Διόρθωση: Λένια Μαζαράκη
Σελιδοποίηση: Μαρίνα Μπίτσικα
Φωτογραφία εξωφύλλου: © Γεράσιμος Δομένικος

© Copyright 2023 εκδόσεις Τόπος & Νικόλαος Ζηργάνος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο

ISBN 978-960-499-441-0

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύονται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

www.toposbooks.gr

ΝΙΚΟΛΑΣ ΖΗΡΓΑΝΟΣ

Επιχείρηση «Νόστος»

*Ένα χρυσό στεφάνι και μια Κόρη
για τον Αλέξη Καρρά*

Αστυνομικό μυθιστόρημα

Στη Μαρία

Ό,τι γράφουμε συνέβη.
Τίποτα δεν συνέβη όπως το γράφουμε.

Το άγγιγμα της πεταλούδας

ΗΤΑΝ ΜΕΣΟΚΑΛΟΚΑΙΡΟ, αλλά η βραδιά ήταν δροσερή κι αποφάσισαν να δειπνήσουν έξω, στην αυλή, προστατευμένοι κάτω από την πέργκολα με τις μπουκαμβίλιες.

Το φεγγαρόφωτο έλουζε τον αμπελώνα με τα Grechetto, αγκάλιαζε την απομονωμένη βίλα που κούρνιαζε στα ριζά του κατάφυτου λόφου και μια συστάδα λυγερόκορμα κυπαρίσσια έκοβε τον βοριά, με τις κορφές τους να χορεύουν σαν να ήτανε γιορτή.

Όμως ο Νικόλας Παπαγεωργίου δεν διασκέδαζε. Στα πενήντα πέντε του είχε αρχίσει να βαριέται τα ξέφρενα πάρτι, τα φανταχτερά γκαλά, ακόμη και τα πιο διακριτικά αν και πλουσιοπάροχα δείπνα με τους πελάτες, όπως αυτό το βράδυ. Αλλά δεν μπορούσε να τα αποφύγει, όπως δεν μπορούσε πια να αλλάξει και τη ζωή του.

Απέναντί του ο επί τρεις δεκαετίες σύντροφος και συνεταίρος του, ο Τόμπιν Ντρέικ, επισφράγιζε εκείνη την ώρα μια συμφωνία εφτά εκατομμυρίων δολαρίων για δώδεκα κυκλαδικά ειδώλια και δύο αγάλματα ελληνιστικής εποχής, δυο μούσες, μία Τερψιχόρη και μία, ακέφαλη, ίσως Ερατώ, που είχαν κλέψει την καρδιά του οικοδεσπότη τους, ενός Αμερικανού δισεκατομμυριούχου, μεγιστάνα των

πετρελαίων, ο οποίος έψαχνε την κοινωνική αναγνώριση μέσα από την τέχνη.

Όλοι αυτοί οι νεόπλουτοι που αγόραζαν αρχαιότητες σαν να έκαναν συλλογή από γραμματόσημα τον ενοχλούσαν. Όπως τον ενοχλούσε και το φανταχτερό μονόπετρο στο χέρι της συζύγου του Τεξανού συλλέκτη, η διαπεραστική ένρινη φωνή της και ιδίως το δυνατό, επιτηδευμένο γέλιο της. Ήταν όμως αναγκαίο κακό.

Ήπιε την τελευταία γουλιιά από το ποτήρι του. Το μπουκάλι με το Cervaro della Sala είχε αδειάσει εδώ και ώρα, αλλά ο σερβιτόρος, ο οποίος είχε προσληφθεί ειδικά για την περίπτωση, είχε εξαφανιστεί στην κουζίνα για να φέρει μια σπιτική τσιραμισού, που τόσο πολύ παίνευε το «Μονόπετρο».

Ο Νικόλας, Νίκι για τους φίλους του, ανυπομονούσε να τελειώσει το δείπνο. Τους τελευταίους μήνες οι προστριβές του με τον Τόμπιν ήταν σχεδόν καθημερινές, για πράγματα ασήμαντα, τον κατέκλυζε μια αρνητική ενέργεια και κινδύνευε να παρασυρθεί σε πελάγη μελαγχολίας. Ίσως, σκέφτηκε, να ήταν παροδικό. Μια φάση της ζωής τους, ένα σύννεφο που θα έφευγε σύντομα, παρασυρμένο από το μελέμι.

Θα ήθελε να ήταν τώρα μόνος στο Νησί, να απολαμβάνει την αύρα των Κυκλάδων, μακριά από τις επαγγελματικές σκοτούρες και τους πελάτες, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να ακούει τα χοντροκομμένα, κακόγουστα αστεία τους, να μαθαίνει τα κουτσομπολιά για τα ξενοπηδήματα των διευθυντών των μουσείων με τις ασκούμενες, τις κακίες για τους εμπόρους αρχαιοτήτων και τις συνήθως ανυπόστατες φήμες για ανεκτίμητους θησαυρούς που βγήκαν πρόσφατα στην παράνομη αγορά. Άλλωστε, αν υπήρχε κάτι νέο και σημαντικό στην αγορά, θα το ήξερε ο ίδιος πρώτος από όλους τους ανταγωνιστές του.

Οι σκέψεις του σταμάτησαν απότομα μόλις την είδε να ξεπροβάλλει πίσω από το αγιόκλημα. Πετούσε με χάρη και ελαφράδα, ψηφούσε τη βαρύτητα, έπλεε με πρωτόγονη ελευθερία μέσα στο χάος, αδιαφορώντας για τον απειλητικό, οξύ ήχο από τα βαριά ασημένια μαχαιροπίρουνα πάνω στα πιάτα από φίνα πορσελάνη και τα τσουγκρίσματα των κρυστάλλινων ποτηριών. Τα φτερά της, μπλε του κοβαλτίου, σαν τη βυζαντινή τοιχογραφία στο παρεκκλήσι του καθεδρικού ναού στο κοντινό Τέρνι –ή μήπως σαν τα βιτρό του Σαγκάλ στη Ρεμς;–, έλαμπαν κι ακτινοβολούσαν κάτω από το φως του γεμάτου φεγγαριού. Κι αυτή, σαν να κατάλαβε, ανταποκρίθηκε στην προσοχή του, πλησίασε και κάθισε άφοβα στον ώμο του. Αισθάνθηκε το διακριτικό της άγγιγμα, τον πλημμύρισε μια ζέση, έμεινε ακίνητος μην και την τρομάξει και τη χάσει, μην και την απογοητεύσει για την επιλογή της.

«Μια πεταλούδα, γούρι, γούρι», τσίριξε το Μονόπετρο. Όπως σήκωσε απότομα και άτσαλα το χέρι της για να τη δείξει, άθελά της την έδωσε μακριά.

«Αγαππή μου, δεν θέλω να σου χαλάσω την ψευδαίσθηση, όμως η πραγματικότητα, ως συνήθως, είναι διαφορετική από αυτό που πιστεύουμε. Άλλωστε η πεταλούδα είναι σύμβολο της μεταμόρφωσης», είπε με τη γνωστή του ειρωνεία ο Ντρέικ και συνέχισε: «Δεν πρόκειται για τύχη, κάθε άλλο. Οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν την πεταλούδα “Ψυχή” γιατί πίστευαν ότι είναι η ψυχή των νεκρών. Στην ελληνική μυθολογία ο Δίας απελευθέρωσε τη θνητή Ψυχή από τον θάνατο της ύλης και την έκανε πεταλούδα για να πετάξει ελεύθερη. Ο Ζέφυρος την οδήγησε σε ένα ανάκτορο, σε μια ανθισμένη κοιλάδα όπου συναντούσε στο σκοτάδι τον εραστή της, τον Έρωτα, προκαλώντας τον φθόνο της Αφροδίτης. Όταν η ερωτευμένη Ψυχή προσπάθησε να ανά-

ψει το λυχνάρι για να δει το πρόσωπο του Έρωτα, εκείνος έφυγε και δεν ξανάρθε. Από τότε η Ψυχή βυθίστηκε στη θλίψη και μόνο ο έρωτας θα μπορούσε να τη γιατρέψει πάλι. Αναζητώντας τη φλόγα του, η πεταλούδα ζυγώνει τη φωτιά και καίγεται».

Στο τραπέζι έπεσε βαριά σιωπή. Την έσπασε ο Νίκι λέγοντας ότι πάει να πάρει τα τσιγάρα του, που τα είχε αφήσει στο υπνοδωμάτιο. Διασχίζοντας το μεγάλο καθιστικό με το επιβλητικό τζάκι, άλλαξε γνώμη. Ήθελε λίγο χρόνο για να συνέλθει από την ένταση της στιγμής, να μείνει έστω και για λίγο μόνος, να βρει κάπου προσωρινό καταφύγιο. Ένα ακόμη μπουκάλι ίσως του έφτιαχνε τη διάθεση. Κατευθύνθηκε προς το κελάρι και άρχισε να κατεβαίνει προσεκτικά την απότομη ξύλινη σκάλα που έτριζε. Ήταν ελαφρά ζαλισμένος και πιάστηκε από την κουρσινή. Είχε ξεχάσει να ανάψει το φως στον διάδρομο, αλλά υπήρχε αρκετό πίσω του, από την κουζίνα, που φώτιζε έστω και αμυδρά τα πρώτα σκαλοπάτια. Του φάνηκε βουνό να γυρίσει πίσω και να ψάξει τον διακόπτη. Συνέχισε με αργά και διστακτικά βήματα. Στα μισά του δρόμου αντιλήφθηκε ένα ανεπαίσθητο άγγιγμα στον ώμο.

Ήταν ανθρώπινο χέρι ή μήπως η πεταλούδα;

Έχασε την ισορροπία του και βούτηξε στο σκοτάδι με το κεφάλι στο κενό. Το τελευταίο πράγμα που ένιωσε ήταν μια φλόγα να τον καίει μέσα στην εκκωφαντική σιωπή.